

τόν είχαν αρχικῶς προορίσει ἡ φύσις πρὶν ἢ μεταμεληθεῖσα στερῆσαι αὐτὸν ἀσπλάγγως τῶν ἐτέρων δύο ποδῶν, οὕς ἐσκόπει πρότερον νὰ τοῦ δώσῃ.

Ὅλα ταῦτα τὰ γνωρίζω· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε! ἀνέκαθεν ἐσηματίσα τὴν βαθυτάτην πεποιθήσιν, ὅτι ὁ ἀπαίσιος αὐτός Τζάκ δὲν εὐρίσκετο, εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι δὲν ἦ δυνατόν νὰ ἔλθῃ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀπέκτησε μίαν φήμην παγκόσμιον διὰ τῶν κατορθωμάτων του, τὴν ὁποίαν ὑποθέτω, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ. Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἡ μόνη χώρα ὅπου ἡ φήμη του θὰ κατεστρέφετο εἶνε ἡ ἰδική μας. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ καθ'αυτὸ χώρα τοῦ ξεκοιλιάσματος. Τὸ νὰ βγάλῃ τις τὰ ἔντερα τοῦ ἄλλου παρ' ἡμῖν εἶνε τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἡ συνηθεστέρα σκηνὴ ἐξ ὧν ἀναγινώσκεις εἰς τὰς ἐφημερίδας μας εἶνε ἡ ἐξῆς περίπτου :

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας εἶνε στενοὶ φίλοι καὶ πηχύνουν τὸ βράδυ μαζί νὰ πίνουν ἓνα κρασί. Εἰς τὴν συνομιλίαν ἐπάνω φιλονεικοῦν.

— Ἐκεῖνο τὸ ρετσίνατο ποῦ ἐπικαμὲ στὴν ταβέρνα τοῦ Θανάση ἦτο καλλίτερον, λέγει ὁ Κώστας.

— Ἄ, μπᾶ! καλλίτερον εἶν' αὐτό, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης.

— Μάλιστα!... ἀγκαλὰ... ποῦ ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ κρασί!

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω;... ἐσὺ δὲν ξεύρεις τί σοῦ γίνεται.

— Εἶσαι βλάκας!

— Εἶσαι μασκαρᾶς!...

Εἰς ἀπάντησιν ἐξάγει ὁ Κώστας τὸ μαχαίρι καὶ ξεκοιλιάζει τὸν ἀγαπητόν του φίλον.

Ὑστερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ καθημερινὰ καὶ συνήθη τί θὰ ἦτο ὁ Τζάκ ἐδῶ; εἰς κοινότατος ἥρωος τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου, ἀναφερόμενος ἐκάστοτε μεταξὺ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Βῆ καὶ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ποντίκη, ὅστις μίαν ἡμέραν ἤθελε παραπεμφθῆ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ὅπου θὰ εἶχε συνήγορον τὸν κ. Παπαλεξανδρῆ, θὰ κτεδικάζετο, καὶ... θὰ ἐλάμβανε χάριν μετὰ ἕξ μηνῶν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ Ἀντεροβγάλτης! Καὶ νομίζετε, ὅτι δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἐδῶ ἀντεροβγάλτας; Πόσον ἀπατάσθε!

Προσμείνατε πάλιν νὰ ἐπανεέλθῃ καμμία ἐμφρακτικὴ ὑποτροπὴ εἰς τὴν Βουλὴν μας, καὶ ὑπάγετε τότε εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ λάβετε τὸν ἠρωϊσμόν νὰ καθήσετε ἕως τὸ πρωὶ διὰ ν' ἀκούσετε τὸν ἀξιωματικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὴν φάλαγγα τῶν ὑπαξιωματικῶν ὑπαρχηγῶν ν' ἀγορεύωσιν ἐκ περιτροπῆς διὰ τὸν Παπακωνσταντινοπουλοῦ καὶ τότε δύνασθε ν' ἀντιμετωπίσητε θαρραλέως ὀλοζώντανον τὸν πραγματικὸν Τζάκ τὸν Ἀντεροβγάλτην, ὅστις δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ σῆς βλάψῃ, διότι τίποτε δὲν θὰ εὕρισκε εἰς τὴν γαστέρα σας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους φρονῶ ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὁ Τζάκ δὲν θ' ἀπεφάσιζέ ποτε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς ἐπικίνδυνον συναγωνισμόν τὸ ἔργον καὶ τὴν φήμην του.

Θὰ μοῦ παρατηρήσετε ὅτι, καθὰ ὑποτίθεται, ὁ Τζάκ ἐκτελεῖ τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον του χάριν ἀνατομικῶν μελετῶν, διότι ἀφαίρει τὰς μήτρας τῶν θυμάτων του καὶ τὰς παραλαμβάνει πρὸς σπουδὴν.

Ἄλλ' εἰς τὴν παρατήρησίν σας ἀπαντῶ, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας αὐτὴ ἡ ἀφαίρεσις εἶνε πρᾶγμα δυσκολώτατον.

Καὶ ἀπόδειξις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἣτις καίτοι ἔχει ὑπ' ὄψιν τῆς τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ συνοδικοῦ κανόνα, τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Δρομοκατείου

φρενοκομείου ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισεν ἀφαίρεση τῆς μήτρας τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου καὶ τοῦ στεφανηφόρου Λάττα.

Ταῦτα καὶ μένω

Ὁ φίλος καὶ συνεργάτης σας

Ἄββαυόμ

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

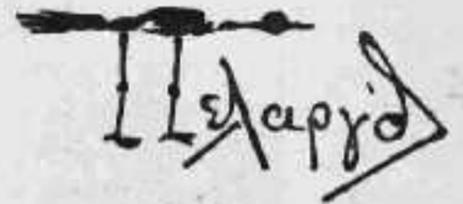
Ὅταν ἀκούω τὸν κὺρ Δηλιγιάννη διὰ τὸν τύπον τὸσῶν τῶν φωνάξῃ φοικτὸς κοιλόπονος εὐθὺς μὲ πιάνει ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν λίμα καὶ τὸ νάξι.

— Μὴν ἔφαγες, μοῦ λέν, ἀγὰ μὲ λάττα;
Μὴ διάβασες τὸν λόγο τοῦ Πετρίδη;
Μὴν εἶδες εἰς τὸν δρόμο φόφια γάτα;
Μὴ μίλησες τοῦ Νίκου Λεβίδη;

— Καρέν' ἀπὸ αὐτὰ δὲν μοῦ συνέβη...
ἀλλ' ἀγριεμένος εἰς τὸ βῆμ' ἀνέβη
καὶ μᾶς ὠμίλησεν ὡς Ἐπιτάκτης
ὁ τῆς Βουλῆς Ἀντεροβγάλτης.

Ἡ ΜΕΔΖΕ ΤΟΥ ΣΑΜΑΡΑ

Αἱ εἰκόνες, ἃς δημοσιεύομεν ἐν τῇ Δ' σελίδι, εἰλημμέναι ἐκ τοῦ θεατρικοῦ Ἰταλικοῦ περιοδικοῦ «Il Teatro Illustrato» παριστώσι διαφόρους σκηνὰς τοῦ νέου μελοδράματος τοῦ Σαμάρρα Μεδζέ παρασταθέντος πρό τινος ἐν τῷ θεάτρῳ Κωσταντζῆ τῆς Ρώμης. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος εἶνε Ἰνδική, ὑπόκειται δὲ ἡ σκηνὴ εἰς τὴν παρὰ τὸν Γάγγην πόλιν Μισόραν.

Τὸ μελόδραμα ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετ' ἄκρας πολυτελείας, μετ' ἐκτάκτου σκηνικοῦ διακόσμου καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς λαμπρότητος καὶ ποικιλίας ἐν τῷ ἱματισμῷ. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων δύναται νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ θεάματος, ἀνάλογα τοῦ ὁποίου ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις ζῶντες, ἂν ἡ γλισχρότης τῶν θεατρικῶν μέσων δὲν κατεδίκαζε τὸ κοινόν μας εἰς αἰώνιον ἀπόλαυσιν πενιχροτάτων θεαμάτων καὶ ἐλλειπῶν παρωδιῶν μεγάλων ἔργων.